

Şehrin En Güzel Kızıydı Esu

– GürhanGürses · 11 Nisan 2015

şehrin en güzel kızıydı esu bana göre,
saçları upuzundu şelalelere benziyordu
şöyle bir salladı mı saçlarını şehri salladı
kaç yürek düşerdi saçlarından yere,
asılı kalırdı kaç can bilemezdim
gözleri yemyeşildi bahardı sanırsınız
şöyle yandan bir baktı mı kaç canı devirirdi
kaç canı kül ederdi, kaç can alırdı anlayamazdım
boyu ipinceydi dokunsanız kırılacak gibiydi
onun yanındaki herkes eğriydi büğrüydü, o elifti harfler içinde
bir yürüdü mü serviler salınıyor esintiden zannederdiniz
güzellik denen kavram ona kadar sadece kağıttaymış meğer, sözlükteymiş
güzelliğin ta kendisiydi yeryüzünde
görür görmez çarpıldım ona, ben olmaktan çıktım
başkasını göremez oldum kendimi bilemez oldum
aynaya baktığımda onu görüyordum
sokağa çıktığımda eve geldiğimde
sağımda solumda önümde ardımda o vardı
konuştuğu vakit sanki gül bahçesindeymişim zannederdim
bir gül kokusu yayılırdı nefesinden bana
bir gonca açıyor sanırdım dudaklarını oynattığında
bir bülbül ötüyor gibi algılardım konuştuğunda
rabbim sana milyon şükür diyordum durmadan
onu gören gözüm artık kapansa da yoktu başka sözüm
nimetlerin en güzeliydi temaşa ettiğim
o nerede ben oradaydım koridorda kantinde bahçede bankta
caddede sokakta parkta
şehrin en gözde mekanlarında avm'lerinde
en izbe yerlerinde şehrin, varoşlarında
gölgesi olmuşum desem abartmış sayılmazdım
dokunmasalar bir ömür boyu ayılmazdım
onsuz bir anım bile zayı olsun istemezdim
ona hislerimi söylemezdim içten içe özlerdim onu
herkes dersine çalışırdı ben ona çalışırdım
herkes not peşinde koşardı ben onun peşinde koşardım

herkes şehre gelirdi ben ona giderdim
yana yana kaynaya kaynaya severdim
kendimi onun varlığına bana bana severdim
o da bilirdi -tahminim- onu sevdiğimi
bir kardan adam gibi aşkımdan günbegün eridiğimi
mum gibi yanıp tükendiğimi
yoksa o kalbime isabet eden kaçamak bakışlarını nasıl yorumlarım ki
dudağının kıvrımına ikamet eden gülüşlerinin can alıcılığını
sonra bir gün yıkıldım enkaz oldum imdadım dahi olmadı
karanlığa büründüm yerlerde süründüm
bu şehri sevmez oldum, insan içine çıkmaz oldum
o başkasını sevdi, başkasına aşık oldu, başkasına güldü
başkasına koştu, başkasıyla konuştu, başkasının elini tuttu
bir beni sevmedi galiba, bir bana gülmedi doyasıya
bir bana aşık olmadı ölesiye
bütün dersleri geçtim de bir tek onu geçemedim
devamsızlığım haddi aşmışken ona devamım tamdı
şehrin en güzel yerine giderken insanlar kızardım onlara
o dururken başka güzellik mi var diye
bana göre şehrin en güzeli oydu
başkasını severek bana iyi koydu
geberesiye severken onu, bir bana meyletmedi
ölesiye arzularken onu, başkasını seçmekte beis görmedi
beni sonsuz bir yeise saldı, kaosa sürükledi
ömür dediğin nedir ki arkadaş aşk dediğin
işte şu ömrü ona feda ettim bu aşkı
onu yaşadım iliğime kadar pişman da değilim
üzerime atılmadan ilk toprak onu bekliyor olacağım
ölmeden evvel onu sevdiğimi son kez haykıracağım
esu susma artık, kuma yüzüme yokluğunu
hissediyorum soğukluğunu
susma esu